

maaffe ikke akut strafs, saa at man af den Grund ikke strafs mærker den. Jeg mener derfor, at det vil være høist betimeligt at fastsætte et Lægetilsyn af 5 Dage. Genen derved — jeg har selv været det underkastet — er saa overordentlig ringe og ubetydelig, at man gerne underkaster sig den, naar man derved kunde spare vort Land for en Sygdom som Koleraen, der jo kan optræde, og — som vi have set det i Hamborg — undertiden optræder saa overordentlig dødelig og farlig. Jeg skal derfor med Hensyn til §§ 1 og 2, og i øvrigt ogsaa med Hensyn til § 3, fuldstændig slutte mig til Lovforslaget. Med Hensyn til den i § 1 nævnte mulige Ordning af Karantænevæsenet kan jeg ogsaa fuldstændig være enig med det ærede Medlem, som talte sidst (Kump). Erfaringen fra Karantænen ved Landgrænsen er jo ikke ret stor nu, og en saadan Institution vilde ikke kunne bringes i Orden i en kort Tid. Da vi nu formodentlig staa over for en Kolera-periode i det kommende Aar, vil rimeligvis Bestemmelsen om Afspørringen atter blive gjort gældende, og i den Tid vil der saa kunne indhøstes Erfaringer om, hvorledes en saadan Karantæneanstalt bedst skulde indrettes. Det er jo en meget kostbar Historie ikke blot at indrette, men ogsaa at drive, og hvis det skulde vise sig gennem Erfaringen i den kommende Sommer, at det er unødvendigt eller mindre rigtig at have en saadan Anstalt, saa vilde det være bortkastede Penge, som bleve anvendte paa nu at anlægge den. Jeg anser det derfor for at være rigtigst, at man udsætter Bygningen af en saadan Karantæneanstalt, til man har samlet Erfaringer i den kommende Tid; de ville vel desværre ikke komme til at mangle. — Jeg skal ikke udtale mig videre om Sagen, men kun sige, at jeg fuldt ud slutter mig til Loven saaledes, som den her er foreslaet.

Det. Hansen: Jeg er ikke i det heldige Tilfælde som de to sidste ærede Talere, der nu have udtalt sig, at kunne erklære mig ubetinget enig i, at dette Lovforslag, som jo indeholder den foreløbige Lov af 1te September d. A., bør blive til Lov uden videre. Det, der indeholdes i § 2, nemlig Lægetilsynet i de 5 Dage med Personer, som komme ind over Grænsen, er ikke nogen videre indgribende Foranstaltning, idet i øvrigt disse Personer, for saa vidt de ikke vise sig at være angrebne af Sygdommen, have Lov til nogenlunde frit at bevæge sig; dette Tilsyn lægger ikke videre Baand paa Trafikken og ikke en Gang paa disse Personers Frihed. Det vil ganske vist medføre en Del Bekostning; thi skulle alle de Personer, som

komme ind over Landgrænsen — navnlig naar der er Karantæne ved Søgrænsen — sættes under Lægetilsyn i indtil 5 Dage, haade de, der passere igennem Landet og de, der blive her i Landet, saa bliver der sandelig noget for Lægerne at bestille, navnlig om Sommeren, hvor der, som det blev fremhævet af den ærede sidste Taler, er en livlig Trafik af Folk, der flytte bort fra de Steder, som ere angrebne, saaledes som det viste sig med Hamborgs og Berlins Beboere. Naar Folk ikke ville ligge i Karantæne i en Søhavn eller i et Skib, da gaa de over Landgrænsen; der vil altsaa formodentlig blive en hel Del for Lægerne at bestille, og der vil blive en Del Honorarer at udbetale. Men naturligvis ville Befostringerne ikke blive saa store som dem, der blive en Følge af at indrette en Karantæneanstalt ved Landgrænsen — det er jo fremhævet i Lovforslagets Motiver, hvilke meget betydelige Bekostninger dette vil medføre.

Som sagt, Bestemmelsen i § 2 kan vistnok være meget hensigtsmæssig i og for sig, og den har ikke videre Betæneligheder ved sig. Men langt større Betæneligheder har jeg ganske vist med Hensyn til Bestemmelsen i § 1 om at give Justitsministeren Bemyndigelse til at afspørre Landgrænsen, indtil der kan etableres en Karantæne ved Landgrænsen, og altsaa derved ligefrem forhindre, ikke alene fremmede, ikke alene Udlændinge, men ogsaa Landets egen Vørn i at komme ind i Landet ad denne Vej. Det kan jo nemlig meget vel være, at adskillige Danske, som ere rejste indenlands, og nu gerne ville hjem til deres Forretninger og Familie, blive spærrede ude. Man kan vel nok kalde det en drakonisk Foranstaltning, en Brutaltet, i ethvert Tilfælde er det meget ugælsfrit, at man saaledes siger: der kommer ikke et Menneske over Grænsen, vil lukke for Landet og vilde helst oprejse en kinesisk Mur, som ingen kunde overstride. Korinden man nu strider til noget saadant, skulde man helst have gyldig Grund derfor, og jeg er ikke i det heldige Tilfælde, som de to ærede sidste Talere, at jeg tør udtale eller kan danne mig nogen Mening om, hvorvidt Koleraen virkelig er, hvad Lægerne kalde kontagios, eller om den kun er miasmatis. Jeg ved ikke, hvorfra de to ærede Herrer have deres Visdom. Jeg maa tilstaa, at jeg tør ikke have nogen bestemt Mening om det Punkt, men jeg stammer mig ikke derved, fordi jeg tør sige, at selv hele den lægevidenskabelige Verden for Djeblilket er overmaade delt med Hensyn til dette Spørgsmaal. Der har jo været en Periode i Europa — ogsaa her hjemme — hvor man vilde have Karantæne, og hvor